

det ikke rigtigt, at der er sat en betydelig Tvang med Hensyn til dens Benyttelse. — Er Loven af den Bestaafenhed, at man er bange for, at den skal benyttes meget, og der derfor skal træffes mange indskrænkende Bestemmelser, for at dette ikke skal skee, saa forekommer det mig ikke, at man med Rette kan sige, at Loven er god, og jeg kan saaledes ikke see, at disse tvende Udfagn staae i Harmoni med hinanden. — Den ærede Rigsdagsmand siger, at Loven om Sognebaandets Løsning gaaer ud fra, at de, der have løst Sognebaandet, skulle betjene sig af den Præst, til hvilken de slutte sig, i hans egen Kirke; nei, det gjør Loven ikke; den forudsætter ligefrem, at den Præst, til hvilken de slutte sig, kommer hjem til dem i deres eget Sogn og der udfører de kirkelige Handlinger. Derfom en Mand, der boer ligeved Kirken, har løst Sognebaandet, saa kan han lade den Præst, til hvilken han slutter sig, komme til sig i sin Bolig og lade ham der udføre de kirkelige Handlinger; hvad der mangler, er kun, at Præsten ikke maa gaae fra denne Mand's Bolig, som maastee ligger kun faa Skridt fra Kirken, ind i Kirken og der udføre de kirkelige Handlinger; dette er den hele Forffjel. Naar man derfor vil indvende mod denne Lov, at den kan forlede flere Præster til at være borte fra deres egen Menighed, da forekommer det mig ikke at være rigtigt; thi nu kan den fremmede Præst udføre disse Handlinger i de Mænds Hjem, som have løst Sognebaandet, og naar Præsten er fraværende fra sit Sogn, er det det Samme, enten han udfører en kirkelig Handling i de Paagjældendes Bopæl eller i deres Sognekirke. Den ærede Rigsdagsmand kom her til at udtale, hvorfor han ikke kunde slutte sig til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod), ved at sige, at naar den fremmede Præst kunde holde Altergang i Sognets Kirke, saa maatte det føre til, at han ogsaa kunde holde Prædiken i Kirken, idet Prædiken nødvendig hørte til en rigtig Altergang; jeg vil nu tillade mig at udtale som min Mening, at Prædiken slet ikke hører til en rigtig Altergang; det er dristigt af mig at udtale dette ligeoverfor den ærede

Rigsdagsmand, men jeg tør dog sige, at der til en rigtig Altergang ingenlunde nødvendig hører en Prædiken. Der er ikke det Mindste iveien for at sige, at Præsten maa holde Altergang, hvormod det ikke maa være ham tilladt at prædike; derfor kan han ligesuldt holde Altergangen paa en fuldkommen rigtig Maade; de to Ting høre ikke saaledes sammen.

Det ærede Mindretal i Udvalget (Faber) har efter min Mening stillet sig paa et aldeles skjævt Standpunkt; thi, saavidt jeg seer, har han stillet sig paa Statskirken's Standpunkt, som fandtes før 1848, og han lægger ikke Mærke til, at Statskirken ved Grundloven er forandret til en Folkekirke. Statskirken var omtrent et saadant Begreb, som han paastod nu skulde være det kirkelige Begreb, hvor Alt skulde være bundet fast og stærkt med stramme Baand, hvorfra Tugen skulde kunne løses uden ved en Biskop — Erkebiskop burde det egentlig være — men den Tilstand bestaaer ikke, vi have en Folkekirke, der tilstøder al mulig Frihed uden for sig for de Borgere, der ikke ville være Medlemmer af den, ligesom ogsaa Folkekirken indenfor sine egne Grændser tillader al mulig Frihed, og jeg kan derfor ikke see, hvorledes den ærede Rigsdagsmand vil forsvare de forffjellige Ytringer, han har brugt om den nuværende Tilstand. Han har f. Ex. sagt, at ikke den Enkelte, men kun Menigheden har Ret til at benytte Kirken; men hvorledes Menigheden kan benytte en Ret, der ikke benyttes af de Enkelte, forslaaer jeg ikke; jeg troer, at Menigheden netop bestaaer af de Enkelte, og har den Enkelte ikke en Ret, hvorledes kan da Menigheden have en Ret? Menigheden har kun Ret derved, at den Enkelte for sit Vedkommende kan benytte denne Ret. — Præsten, siger den ærede Rigsdagsmand, er kaldet til et vist Sogn i Statskirken, og det er i formel Henseende ogsaa nu Tilfældet; men vi maae dog Alle, troer jeg, være komne til den Mening, at fordi en Præst kaldes til et vist bestemt Sogn, som han fortrinsviis skal betjene som Præst, er han dog ingenlunde derved begrændset til ikke at maatte tale Guds Ord til Opbyggelse for troende Sjæle, der boer udenfor Sognet.